

Gönczy Anna

# KI MENT EL? KI JÖTT VISSZA? – EGY FÉLÉVEM KOLOZSVÁRON

Hajnal van, és én a bőrdörmöt cibálom lefelé a kollégium lépcsőjén (remélve, hogy senkit nem vertem fel). Még mielőtt bezárnám a kaput, utoljára hátra nézek. Csodaszép őszi idő van. Az idő kellemes. A Nap éppen felkelőben. Tökéletes időpont ez az induláshoz, a változtatáshoz és az újrakezdéshez. Még egyszer utoljára hátra pillantok, majd megfordulok, és elindulok az állomás felé.

Ez a pillanat fejezi ki leginkább azt, hogy mit is vártam Kolozsvártól: újat, változást, kiszakadást a régiből, valamint egy tiszta lapot. Egy helyet, ahol szinte senki nem ismer. Valljuk be, erre egy másik ország és teológia remek választás. Nincs múltam és jövőm sem, mert az ösztöndíj meghatározott időre szól. Csak a jelen van, és az épp elég. Sőt, talán ezzel a szóval kellene összefoglalnom mindazt, amire vártam. Mert a jelenre vártam.

Korán kelés. Hajnali autót. Érkezés Kolozsvárra. Román táblák mindenütt. Román szó mindenütt. Hogy lehet ekkora forgalom délután kettőkor, miért nincs parkolóhely, és hol kell behajtani? A 325 ezres város pörgése. Szívélyes fogadtatás. Gyors eligazítás. A felszapó por a szobába lépve. Pénzváltás. Elcsodálkozás azon, hogy hány felekezet temploma fér el egy utcán belül. Beiratkozás. Az események végiggondolása a kanapéra rogyva. Az új hely szemlélése. Felszabadultság.

Kolozsvárra érve tényleg azt éreztem, hogy új lappal indulhatok. Nem voltam sem elég messze, sem elég távol, hanem éppen a megfelelő helyen, a megfelelő időben, és ez boldoggá tett.

Találkozások. Szobatársak. Első együtt töltött hétvége. Berendezkedés. Előadások. Hol van a termem, és melyik évfolyammal van óráim? Bemutatkozások. Ki vagyok, honnan jöttem, és miért? Séták és komoly beszélgetések a központi parkban és a Fellegvárban. Nagy elmélkedések kávé mellett

családról, egyházzól, kapcsolatokról. A Szent Mihály templom és a város éjszakai kivilágítása.

Az Isten tervezésének köszönhetően olyan embereket találtam (vagy olyan emberek találtak rám), akik értették, hogy ki is vagyok, és érdekelték őket, hogy ki is vagyok. Meghallgattak, rávilágítottak dolgokra, amiket eddig is tudtam, de kellett a megerősítés, és építettek. De talán mondhatom, hogy ez oda-vissza történt. Talán az is hozzájárult ehhez, hogy – akárcsak én – az itteniek is kisebbségben lévő magyarok egy elcsatolt területéről. Érdekes volt látni, hogy ott hogyan értékeli a magyarságot, a hagyományokat, és hogy milyen saját hagyományaik vannak akár teológián, akár városon belül. Én az októberi fáklyás felvonuláson vettem részt, amely során a város központjából kísértünk Dsida Jenő sírjáig a Házsongárdi temetőbe. Szinte féltelmes látvány tárult a szemem elé, amikor a város fényei közül kiérve visszanéztem a hátam mögött lévő menetre, és csak az egybeolvadó fáklyák fényét láttam.

Megismerkedés a tantárgyakkal, a reggeli préccsel és az arra hívó csengetéssel, az akadémiai istentiszteletekre való bevonulás rendjével. Olyan hit megtapasztalása, ami hiszi azt, hogy a rosszból is lehet valami jót kihozni, és ami képes körülményektől függetlenül egyházat, gyülekezetet építeni. Annak a felismerése, hogy szükségem van közösségre, méghozzá olyanra, ami elfogad és értékeli.

A tantárgyak kapcsán tanultam néhány dolgot. Az egyik az, hogy néha nagyon magas elvárásokba ütközik az ember, de meg kell tanulnia megoldani, főleg azért, mert ha megoldotta, akkor olyan sikerélménye lesz, ami a nehéz időkben erőt adhat. A másik az, hogy élvezni kell azt, amit csinálunk, vagy legalább értelmet találni benne, mert egyébként lehetnek akármilyen óráink vagy tanáraink, semmit nem fogunk vele érni.

Szüreti bál. Közös tánc. Annak a leküzdése, hogy hagyjanak békén, mert én bizony nem tudok táncolni. Az összetartás a református, evangélikus és unitárius hallgatók között. A pataki közösség külső szemlélése. Nagy szomorúság amiatt, hogy nemsokára vissza kell mennem. Majd elfogadás és továbblépés.

A kolozsvári cserediákságom végpontját nem vártam. Féltem a Patakon rám váró akadályoktól, a visszaszokástól, és attól, hogyan folytatom tovább az életem visszatérve. Őszintén be kell vallanom, hogy ha eddig elmentem valahonnan, akkor oda nem tértem vissza többet, de ez most másképp alakult. A visszatérésemkor bántam, ma már nem.

Vizsgaidőszak. Utolsó nagy beszélgetések. Feszültség amiatt, hogy itt kell hagynom a számomra otthonos közeget. Utolsó együtt étkezések. Búcsú. És a visszatérés. Gondolatok arról, hogy megkaptam-e, amit vártam.

A félévem cserediákként rengeteg élményt, mély kapcsolatokat és egy másik ént hozott magával. A város, a teológia, a park, az ott élő fontossá vált emberek, mind olyan kincseket rejtettek, amelyenkről álmodni sem mertem volna. Új löketet adtak az életemhez, a személyiségemhez, ahhoz, aki ma lehetek. Most még nevetve-sírva nézek vissza, és néha még fájó szívvel emlékszem vissza az ott töltött időre, de tudom, hogy ez majd enyhül. És bár az élet visszatér a normális kerékvágásába, de az, amit ott kaptam és tapasztaltam, mindig felmelegíti a szívemet.